

IN THE NAVY

Een compleet absurde theaterkomedie

door

HANS ROBYN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IN THE NAVY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **HANS ROBYN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2024/0220/040
ISBN 9789038517650

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 6 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren – 1 edelfigurant)

MAURICE, de kapitein van de duikboot

MARIE, de eerste luitenant

JOHAN, de machinist

LIZA, de boordcommandant

MIKE, de kok

DE BOMMA

DE POSTBODE (klein rolletje)

DECOR

Het binnenste van een duikboot. We bevinden ons gedeeltelijk in de stuurcabine waar de periscoop hangt en waar banken in staan. Een doorsnede van een duikboot met allerlei elektronisch materiaal. Laat de decorploeg z'n creativiteit hun gangen gaan.

EERSTE BEDRIJF

(Het licht komt op. We zien de binnenkant van een duikboot. Er heerst een grote wanorde. De spelers liggen kriskras op de vloer. Marie komt als eerste bij bewustzijn.)

MARIE: Wat was dat? Waar ben ik? *(tast om zich heen)* Waar is mijn beautycase? *(vindt hem)* Hier... oh mijn allerliefste beautycase, wat zou ik zonder jou zijn. Waar is al de rest? ... Maurice? *(dan ziet ze Maurice liggen en kruipt er naar toe - sleept de beautycase met zich mee)* Maurice? *(geen antwoord)* MAURICE! Komaan jongen, wakker worden! *(in zichzelf)* Die is toch niet dood? *(luistert aan de verkeerde kant naar zijn hart)* Dat tikt nog. *(zij gaat op haar achterwerk zitten neemt de beautycase op haar schoot. Ze kijkt rond en plots geeft ze enorme gil)* AAAAAAHHHHH!

MAURICE: *(schrikt wakker en roept)* Me tarzan ...you Jane ! Aoe Aoe Aoe! *(slaat op zijn borstkas en kijkt verdwaasd rond)* Huh? Marie? Waar zijn we? Wat is er gebeurd?

MARIE: *(in paniek kijkt ze rond)* Zeg dat het niet waar is!

MAURICE: Wat?

MARIE: Maar luister dan toch! Oh mijn God!

MAURICE: Verdorie... we liggen stil!

MARIE: Erger nog! We zijn gezonken!

MAURICE: Hoe gezonken? Zijn er doden?

MARIE: Veel erger!

MAURICE: Wablief, nog erger?

MARIE: Wel ja, zie je het dan niet?

MAURICE: *(kijkt angstig om zich heen)* Lekt er water in onze duikboot?

MARIE: Maar neen, kijk dan...

MAURICE: Ik kijk! Wat moet ik zien, Marie?

MARIE: Mijn nagel! Mijn vingernagel is gescheurd!

MAURICE: Wauw! Wat een natuurramp! Morgen staan we in de krant. Duikboot gezonken... Vijf gewonden en eerste luitenant met een gescheurde nagel.

MARIE: Dat is geen ramp! Dat is een catastrofe.

MAURICE: Marie, alsjeblieft zeg!

MARIE: Weet jij wat voor tijd mij dat weer zal kosten om dat terug in orde te krijgen? Gelukkig heb ik mijn beautycase altijd bij. Dat was het eerste wat ik tegen mezelf zei toen ik die duikboot instapte: "Marie vergeet uw beautycase niet".

MAURICE: En aan de kapitein denk je niet?

MARIE: Maurice, een eerste luitenant met zo'n figuurtje als ik heeft meer aan een beautycase dan aan een man.

MAURICE: Je wordt bedankt. Het is van je collega's dat je het moet hebben. Waar zijn de anderen?

MARIE: Die liggen hier wel ergens onder.

MAURICE: Miljaar, waar zijn onze machinist en onze boordcommandant, ik bedoel Johan en Liza? Hopelijk leven ze nog! Kijk jij waar Johan is, dan zoek ik Liza.

MARIE: Natuurlijk wil jij Liza zoeken.

MAURICE: Begin nu niet opnieuw. Oké, zoek jij dan naar Liza dan zoek ik Johan.

MARIE: Het liefst van al zou ik eerst naar mijn vingernagel willen zien.

MAURICE: Marie doet nu niet onnozel, daar heb je straks nog alle tijd voor. Zoek eerst naar overlevenden.

MARIE: En moet je mijn uniform eens zien... Ik zie er niet uit. Oooohhhh...

MAURICE: Wat is er nu weer?

MARIE: Er zit een ladder in mijn kous! En ik weet niet eens niet of ik een reservepaar bij heb.

MAURICE: Daar ligt Liza ... Ik zal kijken of ze nog een polsslag heeft.

MARIE: Misschien zal je mond aan mond beademing moeten doen.

MAURICE: Doe niet onnozel!

MARIE: *(neemt arm van Liza vast en zwaait er mee)* Kijk, haar pols is nog goed. Mag ik nu aan mijn toilette beginnen?

MAURICE: Marie, de polsslag moet je... Ja oké, begin maar met je toilette als je dat belangrijker vindt dan de rest.

MARIE: Dank je.

MAURICE: Maar dat schrijf ik in mijn rapport.

MARIE: Doe wat je niet laten kunt.

(Marie neemt haar beautycase – haalt er een nagelvijl uit, gaat op een omgevallen kist zitten en begint haar nagels te vijlen – Maurice gaat naar Johan en schudt hem wakker)

MAURICE: Johan! Wakker worden! Komaan makker, wakker worden!

JOHAN: *(ijlt)* Wat, wanneer, waarom?

MAURICE: Vooruit, wakker worden!

JOHAN: *(komt met gesloten ogen rechtop zitten en tast naar zijn hoofd en rug)* Man, wat spookt er door mijn hoofd? Het moet laat geweest zijn gisterenavond. Wat heb ik slecht geslapen... Heeft er iemand een aspirine bij?

MAURICE: Die liggen boven!

JOHAN: Wil je er alsjeblieft eentje voor me halen?

MAURICE: Dat zal moeilijk gaan, makker.

JOHAN: Waarom?

MAURICE: Doe je ogen open dan zal je het zien.

JOHAN: *(opent zijn ogen)* Maurice, zijn we dood?

MAURICE: Dood?

JOHAN: Zitten we in een kist?

MAURICE: Neen Johan, we zitten in onze duikboot. Weet je het nog?

JOHAN: Duikboot?

MAURICE: Johan, we zijn toch bij de navy!

JOHAN: De navy?

MAURICE: Johan, we zijn vertrokken vanuit de marinebasis van Zeebrugge op missie naar de Caraïbische Zee en we moeten ergens tegenaan gevaren zijn.

JOHAN: Een ijsberg? Net als de Titanic!

MAURICE: Met onze duikboot tegen een ijsberg?

JOHAN: Ik ken iemand wiens overgrootvader in het orkest op de Titanic zat. Die bleven maar spelen terwijl het schip zonk. Hij heeft zich kunnen redden door zich aan zijn contrabas vast te klampen. Gelukkig speelde hij geen fluit.

MAURICE: Johan, we zijn gezonken!

JOHAN: Maar we leven nog.

MAURICE: Ja Johan, we leven nog. Maar ik denk dat we serieuze averij aan onze duikboot hebben.

JOHAN: Oei... is onze duikboot stuk?

MARIE: Ja en mijn vingernagel ook.

JOHAN: Maar dat is een ramp!

MARIE: Neen, dat is een drama!

MAURICE: Johan, jij bent de machinist van onze duikboot dus ik denk dat jij best eens gaat kijken hoe het met onze dieselmotoren gesteld is.

LIZA: *(wordt wakker)* Johan... Maurice... waar zijn we?

MARIE: Waar denk je dat we zijn? Niet daar waar jij aan denkt.

JOHAN: Niet schrikken Liza, maar voor zover ik weet liggen we ergens op de bodem van de zee.

LIZA: De zee? Wat is er gebeurd? *(kijkt verdwaasd rond)*

MAURICE: We zijn ergens met onze duikboot tegenaan gevaren.

LIZA: Akkoord. Maar waar zijn we dan ergens?

MARIE: Ik denk onder water!

MAURICE: Proficiat Marie, een goeie opmerking.

LIZA: Dat wil dus zeggen dat we hier als haringen in een ton onder water zitten.

MAURICE: Ik vrees het.

JOHAN: En als we hier lang moeten blijven zitten zal het inderdaad naar haring beginnen stinken.

LIZA: Hoe is dat mogelijk? Jij moet zorgen dat we zo rap mogelijk van de bodem weggeraken. Jij bent onze kapitein.

MAURICE: Inderdaad, maar voor zover ik weet ben jij de boordcommandant.

LIZA: Ha zo, nu zal het nog aan mij liggen zeker? Als ik de verkeerde commando's van

jou krijg, kan ik het niet helpen dat we ergens tegenaan gevaren zijn.

MARIE: Neem nu maar rap contact op met de basis zodat ze ons hier zo snel mogelijk kunnen komen redden.

MAURICE: Wel ja, waarom niet? Even telefoneren naar pech onderweg!

JOHAN: Waar is onze chefkok eigenlijk?

MAURICE: Daar zeg je wat! Mike? MIKE!

(Van onder materiaal horen we een enorme geeuw van Mike die wakker wordt)

MIKE: Oeeahhhhh...

JOHAN: Mike?

MIKE: *(komt recht te zitten)* Als er nu één ding is waar ik een hekel aan heb dan is het wakker worden. Ik ben daar allergisch voor.

MARIE: Mike, wat ben ik blij je terug te zien!

MIKE: Wie ben jij?

MARIE: Wie ik ben? Marie, de eerste luitenant natuurlijk, wie zou ik anders zijn? Heb jij aan de fles gezeten?

MIKE: Verdorie, wat ben jij lelijk!

MARIE: En jij bent dronken!

MIKE: Ja, maar dat is morgen bij mij gedaan.

MARIE: Hou me tegen of ik doe hem wat.

MAURICE: Kalm Marie, kalm... denk aan je vingernagel.

LIZA: Wat is daarmee?

MARIE: Die is gekraakt!

LIZA: Oh neen... *(kijkt vlug naar haar vingernagels)* Oef.... Vertel eens kapitein, hoe zouden we hier gestrand kunnen zijn. Er waren hier toch geen koraalriffen onder water?

MIKE: *(begint te beseffen waar hij is)* Koraalriffen? Onder water?

JOHAN: We zitten in een duikboot moest je het nog niet weten.

MIKE: Wat is er gebeurd? *(tast aan zijn hoofd en luistert)* Waar is die muziek?

LIZA: Muziek? Wat voor muziek?

MIKE: Weten jullie dat dan niet meer?

(Ze kijken allen naar elkaar)

MAURICE: Waar heb je het over?

MIKE: We waren toch een glas aan het drinken voor Marie haar verjaardag? Ik hoor Johan nog zeggen "wat kan er ons nog gebeuren"? Het ging allemaal zo goed, tot we die muziek hoorden en toen.... Vanaf dan weet ik het niet meer.

MARIE: Ik weet niet wat voor onzin je uitkraamt, maar ik verjaar helemaal niet.

MIKE: Het is jouw schuld dat we hier nu vastzitten.

MARIE: Mijn schuld?! Hou me tegen of ik doe hem wat!

MAURICE: Kalm Marie, kalm! Denk aan je vingernagel. Het is nu eenmaal zo, we zijn

gezonken en het ziet er niet naar uit dat we hier in het eerste kwartier zullen weg zijn. Veel 'duikbootverkeer' gaan we hier niet tegenkomen, denk ik.

LIZA: Je gaat me toch niet wijsmaken dat we hier langere tijd zullen vastzitten?

MIKE: Misschien wel maanden.

LIZA: Maanden? Ik moet met Kerstmis wel thuis zijn!

MAURICE: Ik weet niet of dit gaat lukken.

LIZA: Oh nee en waarom niet?

MAURICE: Omdat we geen radiocontact hebben.

MARIE: Dat ook nog. Dus dat betekent dat we niemand kunnen verwittigen om ons te komen redden.

MIKE: Johan kan toch eens naar de boordradio kijken; hij is tenslotte onze machinist.

JOHAN: Van motoren weet ik alles, maar van radio's weet ik alleen dat je de stekker in het stopcontact moet doen en aan een knopje draaien om muziek te hebben.

MARIE: Eigenlijk is dat de taak van onze boordcommandant.

LIZA: Ik had het kunnen denken dat het alweer op mijn nek zou belanden.

MAURICE: Weet je wat? Ik zal je helpen Liza... twee weten meer dan één.

MARIE: Waarom verschiet ik daar niet van! Jij was beter dek-officier geworden in plaats van kapitein.

MAURICE: Misschien kunnen jullie wat helpen om alles hier terug recht te zetten.

MARIE: Dat zal niet gaan met die vingernagel van mij.

(Mike en Johan ordenen het omgevallen materiaal – Liza en Maurice kijken naar het elektronisch paneel voor radiocontact – terwijl Marie haar nagel nog aan het verzorgen is)

LIZA: We zullen "ELF" moeten gebruiken.

JOHAN: Elf?

MIKE: Club Brugge... die zijn ook met elf.

MARIE: Anderlecht ook!

MIKE: Je gaat me toch niet zeggen dat we hier met een Anderlecht-fan opgescheept zitten! Je weet toch waarom Anderlecht beton onder zijn grasveld heeft? Nee? Zo kunnen ze niet verder in het klassement wegzakken.

MARIE: O ja? En wat gebeurt er als een voetballer van Club Brugge tijdens de match een vlieg inslikt! Dan heeft die meer hersens in zijn maag dan in zijn hoofd.

MIKE: Hou me tegen of ik doe haar wat!

(Johan houdt Mike tegen)

MAURICE: Mannekes alsjeblief! Wat is dat van die "Elf" Liza?

LIZA: Extremely low Frequency "E.L.F". Elf! Tussen de 3 en 30 Hertz. De radiogolven en de golflengte van 10.000 tot 100.000 kilometer.

MIKE: Hallo kroket, er zit toch één slimme in de klas!

MARIE: Jij zal het niet zijn, ik denk dat jij alleen tijdens de vakanties naar school bent geweest.

LIZA: Als boordcommandant van een duikboot moet je alles kennen Mike. Het is niet alleen maar in potten en pannen roeren. Ik heb stage gelopen bij de marconisten.

MIKE: Marconisten zeggen me niets... Macaroni wel.

LIZA: Oké, we zullen het eens proberen... Wie niet waagt...

MIKE: Blijft maagd!

LIZA: Onnozelaar!

(Ze proberen maar krijgen alleen maar geruis te horen)

MAURICE: Ik denk dat we met een klein probleempje zitten Liza.

MIKE: Houston, we have a problem!

MARIE: Een klein probleempje? Heel die duikboot is een probleem.

MAURICE: Eén van die problemen zal de antenne zijn.

MARIE: Ja en dan?

MAURICE: Ik denk dat hij bij onze crash is afgebroken.

MARIE: Wel herstel hem dan!

MAURICE: Oké, we kunnen misschien strootje trekken. Dan kan de winnaar naar boven zwemmen om te zien of de antenne al dan niet nog intact is.

MARIE: Wel dan kan je even goed doorzwemmen en boven om hulp gaan vragen.

MAURICE: Waarom niet, ik kan dan misschien bootstop doen, of misschien wil er één of andere surfer of jetski-er me wel meepakken.... Maar wat als ik halverwege zonder adem val...

MARIE: Dan keer je terug naar de duikboot!

JOHAN: Ja en tegen dan kan je al opgegeten zijn door een haai!

MARIE: Ik blijf hier geen weken zitten. Ik wil weg! NU!

MIKE: Niemand houd je tegen! Maar pas op voor je vingernageltjes.

MARIE: Hou me tegen of ik doe hem wat!

MAURICE: Wees kalm! We moeten een oplossing vinden.

LIZA: Misschien kunnen we zelf een antenne maken.

MIKE: Waarom niet? Misschien is hier ergens een onderwater Gamma in de buurt?

LIZA: Wie heeft ooit op de tv de serie "MacGyver" gezien?

JOHAN: Hey, was dat die kerel die met zijn schoenveter een vis kon vangen?

LIZA: Ja. Laat ons dus creatief nadenken... Wat zouden we kunnen gebruiken als antenne?

MIKE: Er ligt hier wel ergens een rol elektriciteitskabel... Kun je daar wat mee doen?

LIZA: Voila, dat is al een begin... In zo'n draad zit koper en koper is een geleider die we als antenne kunnen gebruiken.

MIKE: Ha, je ziet wel dat het hier binnen *(teken aan hoofd)* niet alleen water en lucht is.

MAURICE: Oké, maar waar en hoe gaan we die bevestigen?

LIZA: Zo hoog mogelijk natuurlijk.

JOHAN: We hebben hier wel geen ladder.

LIZA: Ik kan in iemand zijn nek kruipen. Kandidaten?

(De drie mannen springen recht en roepen: ik...ik...ik...)

MARIE: Moet je nu zien, precies drie honden die vechten om één been... Liza kan ook op enkele van die kratten staan...

MAURICE: Kom Mike, kruip jij maar in mijn nek.

(Mike wil in Maurice zijn nek kruipen maar doet dat zo onhandig dat beide heren hun evenwicht verliezen en naar beneden vallen op het elektronisch stuurbord waar onmiddellijk een knal en rook uitkomt – allen schrikken en duiken ergens weg of onder - allen hoesten en proesten)

MARIE: Amai, wat een rook!

LIZA: En wat een stank! Nu is het helemaal gedaan met berichten sturen. De radio is naar de vaantjes.

MARIE: Dankzij onze Bassie en Adriaan!

MAURICE: Ja sorry hoor! Iemand moest het doen!

JOHAN: Oké daar zitten we dan.

MAURICE: We zullen voorlopig moeten proberen om er het beste van te maken. Dat is de enige manier om te overleven.

MARIE: Overleven! En hoe denk je dat te doen. We hebben hier bijna geen eten. Seffens moeten we nog doen zoals die rugbyspelers die in het Andesgebergte neergestort waren met hun vliegtuig. Die hebben uiteindelijk mekaar opgegeten.

MIKE: Dan moet jij alvast geen schrik hebben. Aan jou zal ik niet beginnen knabbelen. Met al die schmink en cosmetica loop ik gegarandeerd een voedselvergiftiging op.

MARIE: Hou me tegen of ik doe hem wat.

LIZA: *(kalmert Marie)* Zo ver zal het toch niet komen.

JOHAN: We hebben toch nog een paar blikken eten in voorraad. Hoe dan ook, we moeten mekaar helpen.

MIKE: Juist. Eten en drinken zijn het belangrijkste.

LIZA: En hier weggeraken natuurlijk ook!

MARIE: Ik zie scheel van de honger.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze